האמא של הסטודנטים

צהריים היא אוכלת באולדסמוביל עם הנהג הצמוד, בדרך לגיוס תורמים לקרן המלגות שלה למען סטודנטים ישראליים בארה"ב, אולי כפיצוי על הילדים שאין לה ■ נינה ויינר, נכדתו של מייסד היקב בראשון ואשת נשיא ה"ריפבליק נשיונל בנק", מיליונרית ממנהטן, עוף חריג בחוג הנוצץ

קתלין טרנר חברה טובה שלה, בעלה הוא נשיא ה"ריפבליק נשיונל בנק" בארה"ב והיא נכדתו של המנהל הראשון של היקב בראשון. נינה ויינר, מיליונרית, מדברת עברית רהוטה, גרה בדירת גג בפארק אבניו במנהטן ובווילה מטופחת בלונג־איילנד, עובדת 17 שעות ביממה בהתנדבות ומגייסת כ־2 מיליון דולר בשנה למען סטודנטים ישראליים מעוטי יכולת. בשבילה, הם כמו הילדים שמעולם לא נולדו לה.

"לפתוח דלתות לצעירים". נינה ויינר

מחוייטת ומתוכששת, נראית צעירה בהרבה מגילה, נינה היא עוף חריג במלייה החברתי הנוצץ של מנהטן. לא יושבת בבתי קפה, לא מעבירה ימים בפינוקים וחלק מארוחות הצהריים שלה היא סועדת תוך נסיעה באולדסמוביל שבו נהג בכסיות מסיע אותה לפגישות עם תורמים.

השבוע הגיעה לישראל לרגל חגיגות ה־21 לקרן "אייסף", שהיא נשיאתו העולמית. רה"מ היה אורח הכבוד באירוע במוזיאון תל־אביב, בו חולקו פרסי הצטיינות ל־17 בוגרים, קומץ מתוך כ־500 סטודנטים בשנה שמקבלים מהקרן מלגות לתואר ראשון וליווי צמוד עד לפוסט דוקטורט.

גרעין למנהיגות מקומית

לפני 21 שנה היא גייסה את הבנקאי היהודי אדמונד ספרא לרעיון שלה, לאפשר לנוער משכונות מצוקה ועיירות פיתוח הזדמנות שווה להגיע לתואר אקדמי ולפרוץ את מעגל העוני. עד היום רכשו את השכלתם במסגרת זו כ־4000 בוגרים, 25 מהם לומדים בהרווארד, ייל, ברקלי ואוקספורד. "בתום הלימודים הם חוזרים לארץ. זו נקודה שאני מבהירה איתם מראש, כעיקרון. אלה שלומדים בישראל מחויבים לקהילה במסגרת פרוייקטים שונים, שדורשים מהם להקצות זמן להתנדבות. אני רואה בעבודתי שליחות, כי אני מוצאת צעירים בעלי פוטנציאל וחסרי אמצעים, שיכולים להוות הגרעין של המנהיגות המקומית", אומרת נינה.

הקשר בינה למשפחת ספרא משלב עסקים וחברות קרובה עם נשותיהן של שלושת האחים. הם מתקשרים בצרפתית, אחת מחמש השפות בהן היא שולטת, כולל פורטוגלית, שפה שלמדה הודות לאחותה רותי, שגרה בברזיל ונשואה לסמי כהן, בעבר פעיל ה"הגנה" וכיום איש עסקים עשיר שתרם שני בניינים למכון וייצמן.

לארץ, היא מחוברת ברמה היומיומית באמצעות פקסים וטלפונים, מנהלת את הקרן מחדר בביתה וממשרד מפואר במרכז מנהטן, שבו בעלה היה שותף בעבר וכיום מועסקים בו כ־100 עורכי דין מהשורה הראשונה. הבנק של בעלה, מהמובילים בארה"ב, מאפשר לה לקיים אירועים באולמות הרבים שלו, כך שהוא מסודרת מכל הכיוונים.

גם תרומות היא אוספת על סמך קשרים אישיים. עם קתלין טרנר יצרה קשר במסיבה של החברה הגבוהה בניו־יורק. "קתלין היא אשה מקסימה ומרתקת, בעלת עמדות פוליטיות מגובשות. למרות שהיא מאוד סלקטיבית, כי פונים אליה המון, היא התגייסה להתרים בשלושה אירועים שלי. קתלין מזמינה אותי לפרמיירות שלה ויש בינינו הערכה הדדית רבה".

להבדיל מטרנר וסלבריטאים אחרים שמתקשים למצוא בניין "טוב" במנהטן, כי ועדת הקבלה דוחה אותם כדי למנוע הטרדות מצד התקשורת ובעיות אבטחה, בנקאי נחשב כדייר רצוי, מלידי ודיסקרטי. נינה ובעלה ולטר נוסעים הרבה לחו"ל. בסופי־שבוע הם בווילה שלהם בלונג־איילנד, בית בתוך יער עם בריכת שחייה ומגרש טניס על שפת הים. במטרופולין אופרה יש להם תא על שמם והם גם מרבים ללכת להופעות בלט ותיאטרון. "אנחנו יוצאים כמעט כל ערב, וזה מאוד מעייף".

מאיפה הכוח לעבוד ולבלות באינטנסיביות כזאת?

"אני מתאמנת שלוש פעמים בשבוע, עם מישהי שבאה אלי הביתה. יש לי חדר כושר מצויד בכל מה שצריך. לפני 30 שנה נפצעתי קשה בחופשת סקי בוורמונט ושנתיים הייתי בשיקום. מאז אני עושה ספורט בצורה מסודרת, לצורך תחזוקה ומניעה".

מניין הידע והמחשב שלך לבמה?

"זה משהו שיש לי כנראה מהבית, כבת להורים ציוניים, משפחת פרלמוטר־אביגדור. שמות של מעצבים לא מעניינים אותי. אני קונה הרבה מקטלוגים ובמכירות סוף עונה בבתי הכל־בו המובילים, מוצאת בגדים בקלות כי אני מידה 36. נראה לי בזבוז נוראי לרכוש בגד ב־4,000 דולר, שזה סכום שיכול לאפשר מלגה לשני סטודנטים. אני קונה הרבה תכשיטי אופנה, כי לפחות פעם בשבוע אני מאבדת עגיל מרוב שאני צמודה לטלפון".

מהי השכלתך?

"למדתי לתואר ראשון בפסיכולוגיה באוניברסיטת ז'נבה. תואר שני עשיתי באוניברסיטת קולומביה. במשך שמונה שנים עבדתי בפדרציה היהודית בניו־יורק, כמאבחנת מקצועית ויועצת לילדים ובני נוער. ב־1974 הייתי אחת משתי הנציגות של ויצ"ו באו"ם. האווירה היתה אז פרו־ערבית, הציונות הוכרזה כגזענות ועסקתי בדיפלומטיה שקטה מאחורי הקלעים. כיום, בעבודתי בקרן 'אייסף', אני משלבת את כישורי כפסיכולוגית, אהבתי לישראל, ללימודים, והכימיה עם אנשים צעירים, הסטודנטים, שעם חלקם יש לי קשר אישי. הם אוכלים על שולחני ואילמלא בעלי, שמאוד חשובה לו הפרטיות, הייתי גם מלינה אותם אצלי".

עד כמה את מכורה לעבודה?

"העבודה היא חלק ממני, 24 שעות ביממה. הבוקר, למשל, פגשתי כאן ב'הילטון' איש עסקים מאירופה, שתורם קבוע לקרן. הזמנתי אותו לאירוע שלנו והוא אמר שלא יוכל להגיע. אז ניצלתי את הסירוב שלו וביקשתי שיתן מלגה של 10,000 דולר לאחד הסטודנטים. הוא לא היסס ונתן במקום. מבחינתי, סגרתי עסקה".

את מרגישה ישראלית?

"מאוד, למרות שרק חייתי בישראל רק שנתיים. אני מחוברת למנטליות, לשפה ולנופים. ניו־יורק זה כמו סם. כשמתרגלים לקצב, לעושר התרבותי, לגירויים ולהזדמנויות, קשה להתנתק".

מה קונים לאשה כמוך ליום הולדת?

"לפני שבועיים חגגתי 60 פלוס, ובעלי נתן לי סכום כסף לקניית תכשיט. זה בנוסף למסיבת ההפתעה שהוא ארגן לי עם 25 איש. כמו שאני מכירה את עצמי, יקח לי שנה לממש את המתנה הזאת, כי אני אוהבת לקנות במכירות פומביות בגלל הריגוש והטוהרים האטרקטיביים שאני משיגה בעצת מומחים שמייעצים לי".

מה את מאחלת לעצמך?

"שיבוא יום שאוכל להגיע לישראל כתיירת ולשבת רגל על רגל בבריכה. חיי מלאי סיפוק, ובאמת אין דבר שאני רוצה לעשות שלא מימשתי. כשאני חושבת על זה, ברור לי שכל מה שלא אלמד או אעסוק בו, תמיד יהיו טובים ממני. לעומת זאת, 'אייסף' הוא בן טיפוחי, שפותח דלתות לצעירים להשתלב בחברה ולהגשים חלום".

■ ג'יל' ל'ספל

מוסף נשים - מעריב - 21.6.93